

ישעיה ברכה

יוצא לאור ע"י אברכי הכולל שבמוסדות "מקור חיים" בראשות מו"ר עט"ר הרה"ג רבי יוסף מוגרבי שליט"א בית הכנסת "זכור לאברהם" פיצ'וטו רחוב מפרץ שלמה 100, קרית שרת חולון

גליון מס' 358

ערש"ק פרשת "תרומה", ה' אדר תשע"ג

לתת או לקוות?

השראת השכינה!

כבר קרוב לאלפיים שנה שאנו מצפים ומייחלים לישועת ה' בבנין בית המקדש, שהשכינה תחזור לשרות בינינו בבנין השלישי שירד בנוי מן השמים ויהיה קיים לעד! אולם גם כעת בהיותנו בגלות, יכולים אנו לזכות להשראות השכינה בביתנו ומעוננו. וכמו שפירש רש"י ז"ל על הפסוק המופיע בפרשתינו: "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם": ועשו לשמי בית קדושה. והרה"ק רבי חיים מנדבורנה זצ"ל בסיפרו "דבר חיים", מבאר שבלשון דומה תיקנו חז"ל לומר בעת אשר מקדש איש את אשתו "הרי את מקודשת לי", ועל זה אמר הכתוב: "ועשו לי מקדש" כלומר שה"לי" הנאמר בשעת קידושין, יהיה מקדש דהיינו כאומרם ז"ל: "ביתו זו אשתו". שיהיה בית של קדושה, ואז ממילא יתקיים בהם: "ושכנתי בתוכם". וכמו שכתוב: "איש ואישה זכו, שכינה ביניהן" (סוטה יז.). נמצינו למדים הפלא ופלא שהשכינה יכולה להמצא ממש בתוכינו ומעוננו, אם אך נזכה לקדש את ביתינו בדבר תורה, בהנהגות ישרות, בנשיאה בעול עם האישה, הן באוזן קשבת לרחשי ליבה והן בנתינת יד תומכת בכל אשר היא חפצה. אנשים רבים למרבה הצער מגלים את טוב ליבם כאשר הם נמצאים בקרב מכרים וידידים, אולם בהגיעם לביתם, ממש "פנים חדשות" באו לכאן, רוטנים הם ורוגזים ומלאים טענות כרימון כלפי האישה והילדים, ולא זאת הדרך ישכון אור. וכבר גילה המהרח"ו זצ"ל, שעיקר הבחינה של האדם והזכיה לעולם הבא תהיה על ידי בדיקת התנהגותו בביתו ובמשכנו.

וסיפר מו"ר עט"ר שליט"א, שמנהגו של הרה"ג רבי שלמה זלמן אויירבאך זצ"ל היה כל אימת שבא להיכנס לביתו, לסדר את חליפתו ולנקותה וטענתו בפיו: "אני הולך להיפגש עם השכינה!" עם מבט כזה, לא פלא שאותו גאון וצדיק אמר ליד מיטתה של הרבנית בעת פטירתה, שאין לו על מה לבקשה סליחה! עשרות שנים של נישואין ואין לו על מה לבקש סליחה! שכן על ידי הסתכלות כזאת וראיה אמיתית שהאישה זה שכינה, ממילא מי יהין לפגוע בה חלילה! אחים יקרים, נזכה לעשות חסד בביתנו, וה' יתברך יבנה לנו את בית מקדשנו ותפארתנו במהרה בימינו, אמן!

על הצדיק הקדוש רבי יצחק מקלוש, אחיו של האדמו"ר הקדוש רבי מאיר מפרימישלן זכר צדיקים לברכה, מסופר סיפור נפלא. ביתו של רבי יצחק היה פתוח תמיד לרווחה לכל עובר ושב. פעם נכנס גוי וביקש פרוסת לחם. בבית נמצאו באותה שעה רק חלות שלמות שאפתה הרבנית לכבוד שבת קודש. היא מיאנה לחתוך חלה שלימה כדי לתת ממנה לגוי. כשראה זאת רבי יצחק, אמר לרבנית: "חתכי נא את החלה, דם לא יצא מזה..." אישה כשרה עושה רצון בעלה, ומיד פרסה לגוי כדי שובעו. לאחר זמן נסע רבי יצחק להונגריה דרך הרי הקרפטים. לפתע בדרך תפסו אותו גזלנים, לקחו את כל אשר לו והוליכוהו לראש הכנופיה שלהם לחרוץ את גורלו. ראש הגזלנים היה לא אחר מאשר אותו גוי שנתנה לו הרבנית פרוסת חלה. מיד הכיר את רבי יצחק ואמר לאנשיו: "היהודי הזה החיה את נפשי, לכן אל תהרגו אותו ותחזירו לו את כל מה שלקחתם ממנו". השיבו לו השודדים את כל אשר לקחו ממנו ושילחוהו לשלום. כשחזר רבי יצחק לביתו, פנה לאשתו ואמר: "הלא אמרתי לך חתכי נא את החלה, דם לא יצא מזה!". סיפור נפלא זה ממחיש לנו את הפסוקים: "שלח לחמך על פני המים כי ברוב הימים תמצאנו", וכן את הפסוק: "צדקה תציל ממוות". רבים הם האנשים שאינם מודעים לכך, שכאשר הם נותנים צדקה ותורמים את תרומתם למקומות תורה וחסד, הם בעצם מקבלים הרבה יותר מאשר שהם נותנים, וכן נאמר בפרשתנו: "דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו ליבו תקחו את תרומת לי, ושאלו מדוע נאמר: "ויקחו לי תרומה?" היה צריך לכאורה לכתוב ויתנו לי תרומה, אלא הענין כמו שאמרנו, שהאדם בעצם לוקח ומקבל הרבה יותר מאשר נותן. וה' יתברך יזכנו להבין דבר זה לאשורו ולהרבות בנתינת צדקה ולהוסיף בתרומות, ונזכה לטובה ולברכה ולגאולה השלימה.

זמני כניסת שבת ויציאת השבת

לרכנו תם	יציאת השבת	כניסת השבת	ת"א
18:40	18:05	17:05	ת"א
18:44	18:03	16:51	י-ם
18:41	18:04	16:55	חיפה
18:41	18:06	17:08	כ"ש

הפסרת השבוע: "וה' נתן חכמה"

מטעמים לשבת

להשתדל להכניס קדושה לתוך ביתו הפרטי, שיהיו חיי משפחתו בקדושה, וזה נקרא "מקדש"...
(מענה של תורה)

"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם"
(כה"ב, וז)

כתב בספר "החינוך", שמטרת כל המצוות אחת היא: הבורא יתברך חפץ להטיב עם בריותיו, והמצוות מכשירות את האדם לקבל טובה זו. ופסוק מפורש מורה על כך: "ועתה ישראל, מה ה' אלוקיך שואל מעמך, כי אם ליראה את ה' אלוקיך... לשמור את מצוות ה' ואת חוקותיו אשר אנוכי מצוך היום, לטוב לך", היינו כדי שיוכל להטיב לך. יש המקיימים המצוות כדי לזכות לאותה הטבה, בעולם הזה ובעולם הבא. ויש דרגה נעלה יותר, לקיים המצוות משום שזה רצון הבורא יתברך, מקרבות אליו ומביאות לדבקות בו! גם במצוות הקמת המשכן והמקדש קיימות שתי מטרות אלו: שעל ידי הבית הגדול והקדוש אנו מוכשרים להשגת רוב טובה וברכה, אך יותר מכך, מתקדשים אנו ונטהרים, מתקרבים לבוראנו ודבקים בו.
(מעניין השבוע)

"וזאת התרומה אשר תקוּזו מאיתם זהב וכסף ונזושת" (כה"ב, ג)

שלושה סוגים יש בנותני צדקה, הראשון והיותר טוב הוא מי שנותן כשהוא בריא. השני נותן כשבאה עליו צרה או מחלה, והשלישי כשנותן כשהוא חולה מסוכן ונוטה למות. והו הרמו: זה"ב - זה הנותן בריא. כס"ף - כשיש סכנה פוחת, נחש"ת - נתנית חולה שאומר תנו... (ויקהל משה). ומסופר על הרב הקדוש רבי שלמה מרדומסק זצ"ל (בעל "תפארת שלמה"), שפעם בא אליו גביר גדול אחד, ורצה לתת לו "פדיון", סכום גדול של מעות. והגביר היה בטבעו קמצן, ולא רצה הצדיק לקבל ממנו את המעות בשום אופן. כשיצא הגביר מבית הצדיק, שאלוהו מקורביו מדוע לא רצה לקבל ממנו את הכסף שהיה נחוץ לו אז מאוד? השיב להם הצדיק: אילו ראיתם באיזו שמחה לקח את מעותי בחזרה, לא הייתם שואלים אותי למה לא הפצתי לקבל...
(תורת הפרשה)

"ועשו לי מקדש" (כה"ב, וז)

ועשו לשמי בית קדושה (רש"י). אמר האדמו"ר הקדוש מאמשינוב זצ"ל: אדם מישראל צריך

"דבר אל בני ישראל ויקוּזו לי תרומה" (כה"ב, ג)

כתב בספר "על התורה": הקדימה התורה פרשת משפטים לפרשת תרומה, ללמדך: תרומה הבאה מנכסים כשרים, מממון שנרכש בצדק ובמשפט, בכושר וביושר, רצויה היא לפני הקדוש ברוך הוא, אבל תרומה הבאה מנכסים שנרכשו בגזל ובעוולה, על ידי נישול וניצול, פיגול הוא לא יירצה לפני השם יתברך.
(תורת הפרשה)

"אשר ידבנו ליבו תקוּזו את תרומתי" (כה"ב, ג)

הסביר מרן רבי יוסף קארו זצ"ל בדרשותיו: "ויקחו לי תרומה". ממי יקבלו תרומה לבנין המשכן? "מאת כל איש אשר ידבנו ליבו". ואיך נדע שהוא נותן ברצון ובחפץ לב? אם הוא יפנה אלינו ויאמר לנו, מיוזמתו: "תקחו את תרומתי", ולא נצטרך לרדוף אחריו ולהתחנן לפניו... ואכן, כך עשו בני ישראל, "והם הביאו אליו עוד נדבה בבוקר בבוקר", מעצמם, "כל אשר נמצא איתו הביאו" - מיוזמתם!
(מעניין השבוע)

מוקנים אתבונן - סיפורי צדיקים

זאת בעניות החשובה כמוות. רק היה עובר זעם והדין היה נמתק וחולף, ומה אוכל לעשות כעת כאשר העדיף את הכסף על החיים? כעת אין בידי להשיעו". יצא השליח בצער ובכאב, וכשחזר מצא את החסיד כשאינו בין החיים, לא עלינו. כאן, בעולם הזה מתהלכים עם קושיות: "מדוע עשה ה' כך לפלוני?", "איך לאמוני יש שפע ואצל השני רעבים לפת לחם?". מפורסם המעשה **שהרמב"ן** פעם ביקש מתלמידו, כשנטה למות, שישאל בעבורו בשמים שתי שאלות ויחזור בחלום להשיב לו עליהן תשובה. נשבע התלמיד, והרמב"ן אמר לו את השאלות והסבירן לו בטוב טעם ודעת. וכשנפטרה התלמיד, המתין הרמב"ן לדברי התשובה. עבר שבוע, ועברו ימי השלושים, ותשובה - אין. בצער רב הלך הרמב"ן לקיברו של תלמידו ותבע בפה מלא: והלא נשבעת? קיים את הבטחתך?! בלילה נגלה התלמיד לרמב"ן ואמר לו בחלום: "ידע רבינו, שעד לרגע הסתלקותי מהעולם נצרת את השאלות בליבי ולא העלתי בדעתי לעבור על דברי רבי, אך מה אעשה שכאשר עליתי למעלה, ראיתי עולם ברור, כאן במתיבתא דרקייעא אין שאלות. הכל בהיר, נהיר וצהיר, אין מה לשאול. ועתה, כיון שהבטחתי נא חזור על השאלות ואשיבך דבר". ללמדנו, שהשאלות מעיקות ומציקות דוקא כאן, בעולם השקר, שם יש עולם אמת, הכל מובן, הכל מסודר. ואם כך הם פני הדברים, מדוע שלא נחזק עצמנו באמונה ברורה שכל מעשיו של הקב"ה מדווקקים להפליא, אין עיקש ופתלתול. הכל מכוון לתת לאיש כדרכו וכפרי מעלליו, הן בתיקן על גלגול זה והן על גלגולים אחרים, וכל השתדלות לצאת מן המיצר פעמים גורמת את ההיפך. אדרבא, דום לה' והתחולל לו.
(בן פורת יוסף - ח"ג)

מסופר על הגה"ק בעל "חידושי הרי"ם" מגור זיע"א, שניגש אליו אחד מחסידיו ובכה על רוע מזלו: אין לו פת בביתו, מצבו הכלכלי הולך ומתדרדר, הנושים אינם מרפים והישועה אינה נראית אפילו מרחוק. עצה אחת יש לו, לפנות לאחיו העשיר ולגולל הפניו את הקורות אותו, אולי יחוס, אולי ירחם, והלא ההשתדלות הכרחית היא?! שקע הרבי עמוק במחשבות, ולאחר מכן התנער ואמר לו שאינו מסכים, וכעת כל מה שעליו לעשות זה לנסוע לביתו וסוף הישועה לבוא. כחסיד נאמן, חזר האיש לביתו, המתין חודש וחודשיים, ומשראה שהישועה עדיין לא הגיעה והמצב מחמיר יותר, החליט לנסוע שוב לרבו. וכשנכנס אל הקודש פנימה, חזר שוב על אותו סיפור: המצב החמיר, הגיעו מים עד נפש! ביקש והתחנן לישועת ה' ולגזירת הצדיק, אך שוב נענה שעליו לחזור הביתה ולהמתין לרחמי שמים. הדבר חזר על עצמו שוב, ומשראה החסיד שהרבי לא מסכים לפנות לאחיו, נשבר ועשה הפוך מדברי רבו, שלח מכתב לאחיו בו סיפר לו על מצבו הכספי, כלכלי, נפשי וכו', ואכן, "הישועה" הגיעה! אחיו שלח מזומנים לרוב, לשלם את החובות לנושים, לשפץ את הבית, לקנות ביגוד לילדיו ואף לפתוח איזה עסק קטן למחיה. לישועה כזו מהירה ומשתלמת הוא לא ציפה! מי היה מאמין? אך הדברים ארכו בנחת ובמישור רק לשבועות מספר, משום שלאחר מכן חלה אותו חסיד ושכב חלש וחסר אונים, מצבו הבריאותי התדרדר ונעשה לחולה מסוכן. בצר לו, שלח שליח עם פתקא לרבו הקדוש, ובה ביקש רחמים מרובים לרפואתו השלמה. צירף בסילודין פדיון נפש, וגולל את הקורות למשלחו, השיבו הרבי: "מה חשב לו אותו חסיד, שרצוני היה להתאכזר עליו? הלא ראיתי עליו דינים קשים, מידת הדין תבעה מיתתו ואני החלפתי

והייתם לי סגולה

סגולת לבישת הציצית מצילה מעין הרע (שו"ת יפה לבב), וכאשר החכם דורש בפני עם גדול, סגולתו שלא יוזק מעין הרע, שיפרוס עליו טלית (לב חיים ח"ג, הו"ד בס' עולי עין)
(ישועה והצלחה)

מדברי ראש הישיבה הרב ר' יוסף מוגרבי שליט"א

חינוך הבנים

מוזון תשכל זרב...

התורה (בראשית כה,בב), מספרת על רבקה אמנו, "ויתרוצצו הבנים בקירבה ותאמר אם כן למה זה אנכי". ונשאלת השאלה, מה היה הפחד של רבקה אמנו? ממה היא חששה כל כך? אומר רבינו ירוחם ממיר זצ"ל, בספר "דעת תורה" בפרשת ניצבים: בדברינו אלה, יבואר לנו פחדה של רבקה אמנו על עיבורה, שהתרוצצו הבנים בקירבה, ואמרו חז"ל, שכשהיתה עוברת על פתחי תורה של שם ועבר, יעקב רץ ומפרכס לצאת. עוברת על פתחי עבודה זרה, עשיו מפרכס לצאת, "ותאמר אם כן למה זה אנכי"? ופירושו למה אנכי מתאוה ומתפללת על הריון? וכבר רבו המפרשים לבאר על מה זה כל הרעש להתחרט על כל ההריון? הרי סוף כל סוף יותר מפירכוס לא היה כאן, ומה באמת היה למעשה? היא עברה ליד בית עבודה זרה, והרגישה איזה שהיא התכווצות, זה כל מה שהיה. ואם כן, כל מה כל הרעש? בשביל זה להתחרט על כל ההריון? סוף כל סוף יש לילדים אם צדקנית כרבקה אמנו, ואב גדול כיצחק אבינו, האם לא יועיל כלל כל חינוכם? אומנם היתה איזה התכווצות לכיוון העבודה זרה, אבל יחנכו אותם. הנה נוראות קא חזינן אנן, אנו רואים דבר נורא, כי אומנם כן מפירכוס אחד לבד, אשר בא מחמת פיתחן של עבודה זרה, כבר הרגזו כל כך את דעתה של רבקה, וכבר אמרה נואש, שאין לה עצה ותחבולה לתקן, לא הועיל גם כבר אם אפילו מדובר בבנה של רבקה, ואף של יצחק, כוחו של פירכוס גדול ועולה על גביהם. והמוסר שאנו לומדים מכך הוא: יתעורר נא האדם מזה, להתעשת, על איזה פרכוס שהוא הבא אליו למשל מקריאת ספר חיצון, מה קורה לבן אדם שמושפע מספר חיצוני, או מדבר רע שבא מבחוץ, כמה מלחמות צריך האדם לערוך על הצלת נפשו, בזמנם של שם ועבר, וכל שכן אנו במצבינו כמה חיזוקים צריכים להעמיד כנגד כל השפעה חיצונית ח"ו לבל תזיק לנפש הילד וחינוכו. רבי יורחם מחדש לנו יסוד חשוב ביותר, האב והאם יכולים להיות מטובי המחנכים, אבל נזקים שבאים לילד מבחוץ, מהעולם החיצוני, בין אם זה בא מעבודה זרה, או משאר גורמים חיצוניים אחרים, אותם ואת תולדותיהם אין בכוח האבא והאמא לתקן. ולכן היא כל כך פחדה עד שנוקקה להתייעץ עם שם על אודות הילד כמו שנאמר: "ותלך לדרוש את ה'". אומנם, רש"י והרמב"ם נחלקו מה פירוש לדרוש את ה' (ועיי"ש), אך דבר אחד ברור לנו, שמי שלא עושה כל פעולות שבעולם למנוע השפעה שלילית מילדיו, הרי שהוא חוטא בנפשם! הדבר ברור כשמש! חובה לבדוק מי החברים ומה הם קוראים? מי האחים והאחיות וממה הם מושפעים? חובתינו לעשות עד מקום שידינו מגעת, ובתפילה ובתחינה להרבה סיעתא דשמיא ושמירה עליונה, נזכה לרוב נחת דקדושה מכל יוצאי חלצינו.

שלום בית

המוזשבה הנכונה...

שני אדמו"רים חסידיים במזרח אירופה החליטו להשתדך ביניהם, והפגישו את בני הזוג כדי שיביעו את הסכמתם. אבי הנערה סיפר לה רבות על החתן המיועד, אולם השמיט פרט אחד. מיד כאשר ראתה הנערה את החתן המיועד, פרצה בבכי. יתכן שהיו בו כל המעלות שציין אביה, יתכן שהוא אומנם טוב לב, למזן וצדיק, אולם הוא גם צולע. היא לא רצתה אפילו לשוחח עימו ומיד הביעה את סירובה לשידוך. אולם הבחור עמד על כך שברצונו להחליף עימה משפטים ספורים. בקול רך ושקט הוא סיפר לה את הסיפור הבא: "ארבעים יום קודם שנוצרת, יצאה בת קול והכריזה את שמה של המיועדת להינשא לי. ראיתי שהיא צדקנית ובעלת חסד, אולם יחד עם זאת היא גם צולעת. נתמלאתי צער רב על כך שתיאלץ לסבול יסורים כל חייה, והפלתי את תחינתי לפני כסא הכבוד שגזירה זו תתבטל, וקיבלתי על עצמי להיות צולע תחתיה". הבחור שתק לרגע ואז המשיך ולחש: "אני מודה לה' ששמע לקול תחינותי". כמובן שלאחר שמיעת הדברים הללו, הביעה הנערה את הסכמתה המיידית לשידוך, ובו ביום הוחל בהכנות לנישואי השניים. ברור לכולנו שאנו לא נמצאים במדרגות רוחניות גבוהות כאלו כדי לזכור מה עבר עלינו בעולם הנשמות, לפיכך אין אנו יכולים "לספר" לבת זוגנו סיפורים שכאלה, אך דיינו אם נזכור שאיש ואישה שזכו שכינה ביניהם ומה' אישה לאיש, וממילא אם רואים "מום" בבן/בת הזוג, צריכים אנו לחשוב שמא היה זה מנת חלקי? ואם כן מה לי לכעוס עליו/עליה? חובתינו להחדיר בליבנו שאנו אחד שהתפצל לשנים! אין בבית אני או הוא! אנו אחד וה' עימנו, וככל שנשנן זאת נרויח...

אמרי שפר

* הרה"ק רבי אליעזר רוקח אומר: אין זכות כמזכה הרבים.

* הרה"ק רבי אורי מדובינסק אומר: אף כשהאדם שלם בגופו ונשמתו, אינו נקרא שלם - עד שיגרום שלמות גם לזולתו.

* הרה"ק רבי ישראל מסלנט אומר: העובד עבודת הרבים צריך שיהיה בו ג' דברים: א. שלא יתעייף. ב. שלא ירגז. ג. שלא ירצה את גמר המעשה.

* הרה"ק רבי ישראל מסלנט אומר: אם יש לאדם כשרונות נעלים, הרי שמוטלת עליו אחריות גדולה להחזיר העולם למוטב. (פתגמים נבחרים)

על כן יאמרו המושלים - משל ונמשל

והדרו, השתקף בבריכות הענק שנחצבו בארבעת צידיו. הכל סחו בשייטת החמדה של עיר הבירה, שתמשוך המוני מבקרים ותהיה לפנינת הממלכה. חצה כשהכל הושלם בא המלך לסיור אחרון, לפני חגיגות חנוכת המבנה. חצה את השביל הרחב, בא במגדל הנישא, עמד מתחת לפתח המקומר והביט פנימה, לאולם הענק. הכל יפה, הכל נפלא, הכל מושלם - אבל... משהו הפריע לו, טרד את מנוחתו. משהו צרם, הפר את ההרמוניה. סקר הכל, שוב ושוב - ואיבחן את הפגם: הכל שחור וורוד - מלבד פרט חריג ומנקר בלבונו. הניף ידו ואמר: "סלקו את הקבר מכאן, פנוהו למקום אחר"... מזעזע! ומדוע סופר כאן? כי בפרשת השבוע קוראים אנו על עשיית המשכן. מרהיב היה, זהב וכסף ונחושת, תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר, אבנים יקרות ובשמים, יופי נדיר. ואף שבת המקדש חרב בעוונות, בתי הכנסת שלנו הם "בית מקדש מעט" ואנו מפארים ומייפים אותם ככל יכולתנו, בהידור וברוחב יד, כיאות וכראוי לבית האלוקים. אבל מתעלמים מדבר אחד: בבית המקדש היתה עזרה, והיה אולם, והיכל - וקודש הקדושים. ובו - עיקר העיקרים: ארון הברית עם לוחות הברית וספר התורה. כלומר, הכל נבנה סביב התורה, עבורה ובשבילה! אף בית הכנסת, הכל בו מכוון סביב ההיכל ובו ספרי התורה הקדושים. מה נואלו אלו, המפארים ומרוממים את בית הכנסת - ומשוחחים בעת קריאת התורה! מפנים עורף כשמוציאים לפועל את עיקרו של הבית הגדול, שמגדליו בו תורה ותפילה! הלא כמוהם - כמלך ההוא, שאחו בטפל וסילק את העיקר!...

(מעין השבוע)

סיפור עם ידוע מספר אודות המלך האציל והחכם, שמתה עליו אשת נעוריו. גדול היה שיברו כים, והתייפחיותיו כהמיית גליו. לא יכול היה להתנחם על אובדנה. הורה להקים על קיברה מצבת שיש בוהק, מגולף להפליא, מרהיב עין כל רואה, ועדיין לא אמר די. עברה, לזכרה של המלכה הנערצת, רעייתו האהובה, יקים גל עד שכמוהו לא היה. הרעיון הפעימו, מילא את חדרי ליבו וגדש את עשתונותיו. את כל ענייני הממלכה הפקיד בידי נאמניו, האציל את סמכויותיו, והשקיע כל מעייניו בלימוד תורת התיכונן והבניה, האדריכלות וההנדסה. יצא לתור את הבניינים היפים הנשגבים והנישאים בעולם, עמד על חוכמת בני קדם וחקר את ארמונותיהם ומצבות זיכרונותיהם. הורה לייבא שיש ושחם ממדינות הים, ובמו ידיו שירטט את התוכנית להיכל ההנצחה המרשים והענק. הורה להרוס את השכונות בפאתי הקבר ולפצות את בעלי הבתים והמגרשים, תחם את השטח הענק ותיכנן סביבו גנים מרהיבים. מארבע רוחות הובילו שבילים לארבעה מגדלים נישאים חצובים בשחם שחור ושיש ורוד המציגים הדר שגיא וקודר, וממלאים את הלב רגשי התפעמות. פיתחי ענק מקומרים נפערו אל הטרקלין הענק, עשוי כולו שיש שחור שזור נימים ורודות, וקרני האור המסתננים בעד החלונות בכיפת השיש הגבוהה השתברו בחלקת השיש הצחור שבמרכז האתר, במצבת קיברה של המלכה הנערצה. שבע שנים שקדו המוני פועלים על המלאכה, בניצוחו של המלך. שבע שנים בנו וסיתתו, חטבו וגילפו. שבע שנים ציפו וחיפו, ליטשו ומירקו. התוצאה היתה מדהימה, מפעימה ביופיה. המבנה כולו, על צריחיו וכיפתו, גווניו

אל תיקרי הליכות אלא הלכות

- ✓ ראוי לכל ירא שמים ללבוש טלית העשויה מצמר רחלים, וגם חוטי הציצית יהיו מצמר רחלים, ובה יקיים מצות ציצית מן התורה לכל הדעות בלי שום פקפוק.
- ✓ לפני שמברך על הטלית יבדוק את חוטי הציצית אם הם כשרים, כדי שלא תהא ברכתו לבטלה. ומכל מקום אין זה מעיקר הדין אלא מידת חסידות היא לבדוק הציצית לפני הברכה, ולכן אם נכנס מאוחר לבית הכנסת והציבור כבר התחילו להתפלל, אין צורך לבדוק הציצית. וכן אם הצניע הטלית במקום שמור - אין צורך לבדוקו כלל. ומותר להפריד בשבת את חוטי הציצית שהסתבכו זה בזה. ורק אם חוטי הציצית חדשים ונסתבכו זה בזה לאחר קשירתם, אין להפרידם בשבת, מפני שגומר מלאכתם, ונחשב הדבר ל"מתקן מנא".
- ✓ לפני שיברך ויתעטף בטלית גדול, יכוין לקיים מצות עשה ללבוש טלית מצוייצת כהלכתה, וכמו שכתוב: "ועשו להם ציצית על כנפי בגדיהם", והיא מצות עשה שהזמן גרמא. וגם צריך לכוין כשכא להתעטף בציצית, וציונו הקדוש ברוך הוא להתעטף בו כדי שזכור כל מצוותיו לעשותם. ולכן טוב להוסיף בנוסח ה"לשם יחוד" שאומרים לפני העטיפה, ולומר: "וציונו להתעטף בציצית כדי שזכור את כל מצוותיו לעשותם, שנאמר: "וראיתם אותו וזכרתם את כל מצוות ה' ועשיתם אותם".
- ✓ צריך לכוין בברכת הטלית הגדול לפטור טלית קטן שנשאר עליו מהלילה. וכיון שהשיכחה מצויה, טוב להוסיף זה בנוסח ה"לשם יחוד" ולומר: והריני מכוין לפטור בכרכה זו גם הטלית קטן שעלי.
- ✓ לאור האמור, טוב לומר את ה"לשם יחוד" בנוסח זה: לשם יחוד קודשא וגו', הריני מוכן ללבוש טלית מצוייצת כהלכתה, כמו שציונו ה' אלוקינו, ועשו להם ציצית על כנפי בגדיהם", וציונו להתעטף בציצית כדי שזכור את כל מצוותיו לעשותם, שנאמר: "וראיתם אותו וזכרתם את כל מצוות ה' ועשיתם אותם". והריני מוכן לברך על עטיפת הטלית כתיקון חכמינו ז"ל, והריני מוכן לפטור בכרכה זו גם טלית קטן שעלי, לעשות נחת רוח ליצרנו וגו'.
- ✓ צריך לברך על הטלית רק לאחר שפשטו מקיפולו, ומיד לאחר הברכה יתעטף בו, ולא יברך בעוד הטלית מקופל, אלא רק לאחר שפרסו לפניו יברך, כיון שאסור להתעסק ולפרוס את הטלית בשעת הברכה, וגם כדי שלא יהיה הפסק זמן בין הברכה לעטיפה.
- ✓ נכון לומר לפני הברכה והעטיפה פסוקי ברכי נפשי את ה' וגו' עד נוטה שמים כיריעה, והנהגים לומר כן לא יאמרו לפני ברכות התורה.

(התפילה וברכותיה)

עלון זה מוקדש לעילוי נשמתו הטהורה של עיר וקדיש שקדשוהו שמים כמלאך ה' וכבעל כנפים, רכב ישראל ושר הפרשים, כאחד התרשישים, ממשפחת רם מגזע ומן השרשים, הוד והדר, בקדש נאדר, עמוד צלותהון דישראל, אלוף מגדיאל, קדוש יעקב ארי במסתרם, עובד ה' בתכלית בכל איברים, מדקדק בהנהגותיו כמלאכים דהורים, ותפילותיו וברכותיו מבקיעות שערים, פניו מאירים,

ציס"ע אבינו רוענו חיות נפשנו

כ"ק מרן רבינו הקוה"ט
רבי יעקב ישכר בער רוזנבוים זצוקלל"ה

בן הרה"ק רבי חיים מרדכי זיע"א

האדמו"ר מנדבורנה